

INHOUD

- Leo Blokhuis** – Introductie 7
- Jean-Paul Heck** – Ik zeg het maar zo... 11
- Keith Richards** – Ik ben een man op leeftijd met de ziel
van een kind 15
- AC/DC** – Doorgaan tot het gaatje 21
- Mick Fleetwood** – Is er leven na *Rumours*? 27
- Douwe Bob** – Ik ga voor goud! 37
- Don Henley** – Eerbetoon aan de country 44
- B.B. King** – Can White Men Play The Blues? 57
- Johan Derksen** – De blues van Johan Derksen 68
- Mark Knopfler** – Doe maar gewoon 78
- Paul McCartney** – Man on the Hill 87
- Ed Sheeran** – De rode sluipmoordenaar 95
- Bryan Adams** – Ik hoef niets meer te bewijzen 103
- Humberto Tan** – Dansen met je hart 111
- Van Halen** – We zijn een sixpack bier en een vrouw met
dikke tieten 119
- Eric Clapton** – Alle tijd voor de vishengel 125

INHOUD

- Matthew Bellamy** – Het geweten van Muse 133
- Jimmy Page** – Ik ben nog steeds trots op Led
Zeppelin 140
- Neil Diamond** – Eindelijk hip 148
- Robert Plant** – Rambles on 154
- Kim Wilde** – A Kid in America 161
- Ringo Starr** – Allemansvriend 166
- Dave Grohl** – Nirvana and beyond 172
- Ozzy Osbourne** – Tuig van de richel 180
- Joe Bonamassa** – Man met een missie 189
- Iron Maiden** – Dood in de ogen 198
- Mumford & Sons** – De mandoline bij het grofvuil 209
- Franz Ferdinand & Sparks(FFS)** – Hip to be
square 216
- Ennio Morricone** – De beloften van een Italiaanse
aristocraat 222
- James Taylor** – De gekte voorbij 228
- Toto** – Splijtzwam van goede smaak 231
- The Prodigy** – Boosheid als recept 239
- Jack White** – A Solitary Man 246
- Top tien 2015 medewerkers **Soundz** 257

INTRODUCTIE

LEO BLOKHUIS

Er was een tijd dat je als muziekjournalist het vliegtuig naar Los Angeles nam, even bij het kantoor van Asylum Records naar binnen liep en met het thuis telefoonnummer van Neil Young en Gram Parsons naar buiten kwam. Dat je gewoon even bij Rod Stewart en de Faces in de tourbus sprong en een weekje meereisde. Inmiddels mogen popjournalisten blij zijn als ze ergens twintig minuten face to face met een groot artiest kunnen spreken. Liever gaan de sterren een rondetafelgesprek aan met vijf journalisten tegelijk. Dat is veel efficiënter, maar veel onpersoonlijker en je krijgt nauwelijks exclusieve informatie los. Dat dat vijf vrijwel identieke verhalen oplevert, is niet hun probleem.

Meer dan ooit gaat het in de popjournalistiek om goede contacten, hoe goed je omgaat met de persmensen, met de internationale persmensen, met het management van een artiest. Ik ken in Nederland weinig mensen die wat dat betreft hun zaakjes zo goed op orde hebben als Jean-Paul Heck. Als die man zijn telefoonboekje nog op papier zou hebben, zou hij het onmogelijk in zijn zak kunnen steken. Het zou véél te dik zijn. Jean-Paul kent de artiesten, de artiesten kennen hem en hij kent alle mensen om hen heen.

Het logische gevolg van zijn uitgebreide netwerk is dat weinig mensen zoveel internationale muziekgrootheden aan een vraaggesprek hebben kunnen onderwerpen als de heer Heck. En – dat is heel bijzonder – Jean-Paul is gul met die kennis. ‘O, ga jij Roger Hodgson interviewen?’ (hij schreef de meeste hits

INTRODUCTIE

voor Supertramp en zong ze ook in dienst van die band, maar is inmiddels alweer jaren solo). Dan moet je even contact opnemen met Tanya, die regelt zijn zaakjes en zit het dichtst bij hem.' Dat soort opmerkingen krijg ik regelmatig van hem. Het afgelopen voorjaar belde hij me. 'Ik ben bij Kim Wilde thuis geweest.' Natuurlijk. Jean-Paul heeft gewoon even theege-dronken met La Wilde en ontmoette en passant haar vader en broer, die de liedjes voor haar schreven. 'Je weet dat zij een programma over tuinieren voor de BBC heeft gemaakt?' Dat weet ik, en ik heb al eens een poging gedaan om haar te strikken voor een Top 2000-filmpje. *Kids in America* tussen de Londen-se begonia's en lavendel; ik zag het wel voor me. Het is me nog niet gelukt. 'Je moet even met Peter Zo-en-zo bellen. Ik heb het al een beetje aangekaart. Daar zit een heel leuk filmpje in voor de Top 2000.' Twee telefoontjes en drie mailtjes later zit ik in het vliegtuig naar Londen. Later dit jaar ga je het zien op tv. Het wordt een fijne minidocumentaire. 'Leo, je moet even naar Ierland. Clannad wil graag meewerken aan een Top 2000-filmpje. Héél aardige mensen, prachtige omgeving.' Filmpje is inmiddels gemaakt.

Heck kan ook bellen met de vraag of je over vier dagen even naar Nashville wilt vliegen om Kings Of Leon te interviewen. Ik weet dat dit de jongensboekverhalen zijn voor veel muziekliefhebbers, maar Jean-Paul leeft dat leven. Ik vermoed dat hij op zijn Flying Blue Miles regelmatig aan kan schuiven in de businessclass, want hij is om de haverklap op pad. Dat lijkt overigens vaak spectaculairder dan het in werkelijkheid is. Natuurlijk is het leuk om naar Los Angeles te gaan, maar als je daar slechts één of twee nachten bent, leef je in een soort wolk van jetlag en verblijf je bijna even lang op een te krappe vliegtuigstoel als in de Californische zon. Bovendien: als je zoals Heck zo'n leuke vrouw en een kind hebt, is het

INTRODUCTIE

niet altijd een feest om weer van huis te gaan.

Maar Heck doet dat, steeds weer, zodat wij zijn mooie verhalen kunnen lezen. Verhalen die steeds weer getuigen van een aanstekelijk enthousiasme voor de muziek en de makers van al het moois. Verhalen die opgewekt van toon zijn. De Brabantse Heck is namelijk geen norske criticaster, hij wijst ons liever op het mooie en, in een enkel geval, op het absurde. Uiteindelijk gaat het immers om dat ene: genieten van de muziek.

LEO BLOKHUIS

IK ZEG HET MAAR ZO...

JEAN-PAUL HECK

Met het magazine *Soundz*, dat voorheen de bijna onuitspreekbare naam *Muziek.NL.Magazine* had, wilde ik maar één ding: een mooi blad maken voor muzikliefhebbers met een hart voor heden en verleden. Paul McCartney naast Ed Sheeran, James Taylor naast Mumford & Sons en Keith Richards naast Jack White.

Likkebaardend kijk ik al jaren naar al die prachtige Engelse magazines zoals *Uncut*, *Classic Rock* en *Mojo*. Zoiets moest in Nederland toch ook mogelijk zijn? Dat bleek zo te zijn. Met een durfuitgever, een geweldige redactie en een inspirerende eindredacteur én platenmaatschappijen die geloven in een nieuw magazine, lukt het ons al vier jaar om een eigentijds en fraai magazine te maken.

Dat gaat overigens niet vanzelf. Maar al te vaak reizen we soms letterlijk over de halve aardkloot om drie kwartier bij een muzikale held aan te zitten. Gekkenwerk? Ik hoor het u denken. Maar als je na een halve dag vliegen ter plaatse bent, valt alles op zijn plek.

Zo reisde ik voor Jack White naar Nashville zonder ook maar enig idee te hebben van wat mij te wachten stond. Precies op dat moment en volstrekt toevallig was ook Mumford & Sons in Nashville aanwezig. Een buitenkansje dus. Twee uur na aankomst zat ik al met de voltallige band in een achterlijk chic hotel in het hartje van de countrystad. De mannen ver-

veelden zich duidelijk, dus ik had alle tijd om ze uitgebreid te spreken. Toen frontman en zanger Marcus Mumford mij vroeg waarom ik eigenlijk hier was en ik dit met 'Jack White' beantwoordde, sprong hij op. 'Wat? Presenteert hij vanavond zijn nieuwe album in zijn eigen studio? Ik wil met je mee.' Een paar telefoontjes later was het geregeld.

Natuurlijk wilde White die nieuwbakken ster uit Londen wel op zijn feestje hebben. Ik zie nog altijd dat verbaasde gezicht van Marcus voor me toen wij de buitenissig ingerichte studio van White binnenstapten en hij door iedereen op de schouders werd geklopt. 'Iedereen kent me hier,' zei hij enigszins verbouwereerd. Gemeende onschuld van een man die nu tot de eredivisie van de huidige poproyalty hoort.

Nog zo iemand is Dave Grohl. De frontman van Foo Fighters sprak ik in Sherman Oaks, een voorstad van Los Angeles. Of ik Dave om 8.15 AM kon interviewen? 8.15 AM? Kwart over 8 in de ochtend? Met een soort plichtsbesef stuurde ik mijn huurauto door de ochtendspits. In een nagenoeg uitgestorven zijstraat parkeerde ik het ding. Geeuwend stapte ik uit, en wie stond daar zwaaiend voor de deur van een oude opnamestudio? Dave Grohl. De superster oogde okselfris terwijl hij met zijn hand het kinderzitje boven zijn hoofd tilde. 'Ik heb net mijn kinderen naar school en het kinderdagverblijf gebracht. Ik dacht, dan doe ik het interview meteen erna.' Het zijn momenten waarop de sterrenstatus van de grote meneren volledig wegvalt. Gelukkig maar.

Maar het kan ook anders gaan. Dat bewees de maestro Ennio Morricone in Berlijn. Voor mijn neus werd het interview door één van de beste Nederlandse journalisten plompverloren afgebroken. Waarom? Dat weet niemand. Het gevolg was wel dat ik zelden een zesentachtigjarige zo tekeer heb zien gaan.

Een enkele keer is er binnen tien minuten een lach en een

traan. James Taylor, die eerst trots zijn net gekochte fiets van Hollandse makelij laat zien en plots daarna emotioneel verhaalt over de fatale schoten op John Lennon die hij hoorde vanuit zijn appartement. Later realiseerde hij zich dat hij een dag voorafgaand aan deze tragedie vanuit de New Yorkse underground op diens moordenaar was gestuit. ‘Het waren de ogen van de duivel.’

Popsterren blijken óók gewone mensen te zijn. Mark Knopfler was altijd een lastige klant maar begin dit jaar juist niet. Terwijl Pete Townshend door Marks studio liep, toonde de voormalige Dire Straits-frontman voor het eerst enige emotie.

Dit gold ook voor Mick Fleetwood die niemand – inclusief zichzelf – spaarde. Of Iron Maiden-zanger Bruce Dickinson, die in Parijs met tranen in zijn ogen vertelde over zijn angst voor de dood nadat bij hem keelkanker werd geconstateerd. In dit jaarboek van *Soundz* probeer ik niet 2015 in verhalen samen te vatten. Ik denk dat de lijstjes van onze medewerkers in dit boek een redelijke staalkaart opleveren van de betere releases. Dit jaarboek is vooral een toverbal van interviews, ontmoetingen en anekdotes die daadwerkelijk ‘on the road’ zijn gemaakt en meegemaakt. Uren reizen voor een interviewtje. Het lijkt gekkenwerk, maar het is het allemaal meer dan waard.

JEAN-PAUL HECK

Hoofdredacteur *Soundz*